

[Morten Lange.]

politik har den fastholdt, men dog naturligvis ikke på ét område, nemlig over for landbruget. Det er ganske imponerende, hvad regeringen har kunnet nå af bevillinger til landbruget i de små 4 måneder, den har været ved magten. Så vidt jeg kan tælle — det er jo store tal, der skal slås op i kasseapparatet — så er der foreløbig, eller i hvert fald når vi tager morgendagens forventede handlinger med, bevilget ca. 500 mill. kr. ekstra til landbruget, og vi har sådan nogle dunkle løfter om, at der nok skal bruges et hundrede millioner til. Vi ved ganske vist ikke rigtig, hvor de skal komme fra, for finansministeren har jo åbenbart tømt kassen så nogenlunde; men alligevel, den totale ekstraregning for landbrugsstøtten kommer op — efter hvad der er varslet — på ca. 600 mill. kr. Det er hele finanslovsbesparelsen — for nu at sammenligne med noget — som man dér ganske enkelt overfører til landbrugskontoen, og jeg synes, det må hensætte en finansminister i de allerstørste og mest besværlige overvejelser: Kasseoverskuddet er væk, og den økonomiske lempelse, som arbejdsministeren stillede i udsigt, hvad angik kampen mod arbejdsløsheden, ja, den er jo formodentlig heller ikke mulig. Når man har brugt pengene til landbruget, kan det jo være svært at bruge dem én gang til.

Jeg tror, det kan være på tide at erindre finansministeren om, at da vi i sin tid diskuterede det interessante spørgsmål om arbejdsløsheden, ja, da var det jo klart, at vi for nogle måneder siden havde nået ret store tal. Men det, som nu også er klart, det er, at selv om vi har haft en usædvanlig mild vinter, og selv om den forrige regering sørgede for et stormvejr, så der var en masse træer, der skulle skæres op, og derigennem gav ekstraarbejde, og selv om vi har haft et behageligt forår, kort sagt selv om vejrguderne har været med regeringen, så har vi stadig væk en arbejdsløshed, der er meget højere, end den var på samme tid sidste år, og som efter min opfattelse må føre til, at regeringen må gøre sig sine helt alvorlige overvejelser over, om vi ikke er nået dertil, hvor en lempelse i den økonomiske politik for at lette på arbejdsløsheden er en nødvendighed. Jeg har en fornemmelse af, at den rentesænkning, som vi med glæde

har konstateret er sket, måske i ikke ringe grad er forårsaget af eller hænger sammen med den ret høje arbejdsløshed, som man har tolereret i den tid, den nuværende regering har siddet.

På mange måder forekommer det mig ellers, at regeringen skulle have haft en forholdsvis let opgave, fordi de foranstaltninger, den forrige regering gjorde for at få en prisdæmpning til at slå igennem, jo synes at have virket. Det, som vi måske også kan tage stilling til nu — og det er faktisk, hvis man analyserer de foregående ordførere, deres gennemgående karakteristisk, selv om de mærkeligt nok ikke har sagt det — er nemlig, at devalueringens gunstige virkninger i virkeligheden har vist sig at være kraftigere end dens uheldige virkninger, og det er den nuværende regering, der har haft den fordel; jeg synes bare ikke, den har udnyttet den så forfærdelig godt.

Når vi skal se videre på regeringens regnebræt, ja, så må vi jo indrømme, at regeringen har fortsat det skattereforarbejde, som den forrige regering havde påbegyndt, og det er naturligvis af speciel interesse set fra socialistisk folkepartis synspunkt, for vi mente, at en sådan skattereform var så helt afgørende nødvendig i dansk politik, og vi var meget glade ved at være med til at sætte den. Regeringen har gjort sit bedste for at gøre dette, som efter vores mening var en klar og god skattereform, til noget, som vel kun kan betegnes som en halvgod reform. Man har udsat kildeskatten, for man sagde, at den kunne man ikke nå at gennemføre, og jeg er helt sikker på, at det er rigtigt; den nu siddende regering kunne ikke gennemføre den i rimeligt tempo; jeg er helt sikker på, den gamle kunne have gjort det; men det er jo naturligvis noget, vi kan skændes om længe, det vil aldrig blive eftervist; men jeg har fuld tillid til finansministeren, når han siger, at han ikke kunne, det skal nok være rigtigt, men derfor er det ikke sikkert, at det havde været umuligt.

Men dertil kommer en lang række garneringer, som vi nu igen skal have ind i vor skattelovgivning; vi skal igen have opsparringsordninger, og vi har fået afskrivningsreglerne genindført på de poster, hvor de ikke var så forfærdelig kloge, alt sammen ting, som forringer en skattereform, som ellers